

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko M. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej oddalenia apelacji powódki;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;**
- 3. zasądza od M. B. na rzecz A. M. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 13 listopada 2020 r., zaskarżając ten wyrok w całości. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty przez oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W odpowiedzi na skargę powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny w zaskarżeniu. Dla jego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), który występuje, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13). Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, a więc również w tej części, w jakiej została oddalona apelacja powódki. W tym zakresie pozwany nie ma interesu w zaskarżeniu wyroku Sądu Apelacyjnego. Wniesiona skarga kasacyjna jest więc w tej części jest niedopuszczalna i na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. podlega odrzuceniu.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne jest zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 34/01; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 28 stycznia 2021 r., I CSK 613/20; z 29 stycznia 2021 r., V CSK 391/20).

Skarżący upatruje oczywistej zasadności skargi w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 361 k.c. Jednocześnie jednak autor skargi wskazuje, że przepis ten „nie daje możliwości precyzyjnej i jedynie prawidłowej interpretacji”, wobec czego „w orzecznictwie nie jest jednolicie interpretowany i stosowany”. Już tylko z tego względu - pomijając trafność tak ujętego stanowiska skarżącego co do wykładni i stosowania art. 361 k.c. - nie sposób przyjąć, że skarżący wykazał oczywistą zasadność skargi, skoro jej źródłem miałyby być naruszenie przepisu podlegającego, według skarżącego, różnej wykładni i niejednolitemu stosowaniu.

Poza tym, lektura uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie daje odpowiedzi na pytania ani w jaki sposób art. 361 k.c. został naruszony, ani jakie są skutki naruszenia tego przepisu dla wyniku sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w części, w jakiej nie podlegała odrzuceniu i zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

jw